

студенти сж заговорили, нито Акад. съвѣтъ, — а още по-малко сж привлѣкли тѣ вниманието на централната властъ, за да ги прѣмахне съ Закона за университета. Но това съзнание, че студентитѣ не сж умѣли да избержатъ за цѣль на своята борба най-болнитѣ мѣста на университета, не ни позволява да се отнесемъ съ прѣнебрѣжение къмъ тѣхнитѣ исканя и да гледаме на тѣхъ като на нѣщо утопично и нереализируемо, нито като на пѣкакво послободняване. Не, тѣ иматъ своитѣ разумни основания. Правото на профѣссора да не подписва книжката на студента слѣдъ двѣ отсѣтствия е едно драконовско право и трѣбва въ най-близко бъдаще да изчезне или да остане мъртва буква. Безъ постоянни провѣрки на отсѣтствията, туй право нѣма разуменъ смисълъ, а пѣкъ провѣрките — особено въ нашитѣ условия и при нашитѣ отношения между учители и ученици — съвсѣмъ би убили ония чувства, безъ които доброволното подчинение, а съ него и всѣко научно въздѣйствиe ставатъ невъзможни. Но да претендира студентътъ за право да не посѣщава лекциитѣ — или да ги посѣщава „по усмотрение“ — е сжщо такава крайностъ: защо е дошълъ тогава въ Училището! Това задължение, казва се въ Писмото на студентитѣ до Акад. Съвѣтъ, прѣчало на собственнитѣ научни занятия на студента. Но мигаръ има положения и звания, при които нищо, никакви задължения да не прѣчатъ на нашитѣ най-сериозни занятия? Въ разумно ползуване отъ врѣмето, въ умѣнието да примиряваме най-противоположнитѣ исканя на живота е единствената гаранция за дѣятелностъ, а не въ